

บทที่ 8 การเลือกตั้งประธานาธิบดี

1. ความทั่วไป

1.1 การเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยทั่วไปมี 3 วิธี คือ

1.1.1 การเลือกตั้งโดยตรง การเลือกตั้งโดยตรงนี้จะทำให้ประธานาธิบดีมีอำนาจมาก เพราะถือว่าประชาชนไว้วางใจ เชื่อถือ และมอบอำนาจให้ เช่น ประธานาธิบดี ชาร์ลส์ เดอโกลล์ ซึ่งได้รับเลือกตั้งในปี 1965

1.1.2 การเลือกตั้งโดยสภานิติบัญญัติ วิธีนี้เป็นการเลือกประธานาธิบดีโดยนักการเมือง จึงทำให้อำนาจประธานาธิบดีไม่ค่อยมี เพราะต้องคอยเกรงใจนักการเมืองที่เลือกตนขึ้นมา

1.1.3 โดยใช้คณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้อยู่ในสหรัฐอเมริกา เป็นการเลือกตั้งโดยใช้ประชาชนทางอ้อม กล่าวคือ ประชาชนเลือกผู้แทนของตน ซึ่งเสนอตัวว่าจะสนับสนุนผู้ใดผู้หนึ่งเป็นประธานาธิบดี และให้ผู้แทนคณะนั้นไปออกเสียงเลือกประธานาธิบดีอีกทีหนึ่ง

2. คุณสมบัติของประธานาธิบดี

2.2 มีคุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ

2.2.1 เป็นพลเมืองสหรัฐฯ โดยกำเนิด ในที่นี้ตีความหมายได้ทั้งการเกิดในดินแดนสหรัฐฯ และการสืบสายโลหิตจากบิดามารดาที่เป็นพลเมืองสหรัฐฯ

2.2.2 อายุ ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 35 ปี ประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี เป็นประธานาธิบดีหนุ่มที่สุดในปี ค.ศ. 1960 คือ มีอายุ 43 ปี

2.2.3 ต้องเป็นผู้เคยอาศัยอยู่ในดินแดนสหรัฐฯ ไม่น้อยกว่า 14 ปี ในที่นี้ตีความว่าต้องเป็นการอยู่ติดต่อกันมา

2.3 มีคุณสมบัติที่ไม่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ

คุณสมบัติเช่นว่านี้ เป็นข้อพิจารณาความชอบหรือไม่ชอบในลักษณะของผู้ที่จะมา

เป็นประธานาธิบดีของสังคมนิยมอเมริกา ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ :-

2.3.1 เพศ ประธานาธิบดีทุกสมัยของสหรัฐฯ เป็นเพศชาย เคยมีผู้สนับสนุนสตรีเข้าแข่งขันเหมือนกัน แต่ไม่เป็นที่นิยมของสังคมนิยมอเมริกัน แต่สตรีที่เป็นสมาชิกสภาล่างของสหรัฐฯ มีหลายคนแล้ว

2.3.2 ผิว ประธานาธิบดีสหรัฐฯ ทุกคนเป็นคนผิวขาว และเผ่าแองโกลแซกซอน

2.3.3 ศาสนา ส่วนมากถือศาสนาคริสต์นิกายใดนิกายหนึ่ง ประธานาธิบดีเกือบทุกสมัย ถือโปรเตสแตนต์ ประธานาธิบดีนิกสันถือศาสนาคริสต์นิกายเก่าแก่สืบมาจากอังกฤษ คือ ควakers ส่วนประธานาธิบดีเคนเนดีเป็นคนเดียวที่ถือโรมันคาทอลิก ศาสนามีอิทธิพลต่อผู้ออกเสียงเลือกตั้งด้วย แม้รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ จะมีได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับศาสนาประจำชาติไว้ก็ตาม

2.3.4 หญิงในชีวิต ภรรยาของผู้จะเป็นประธานาธิบดี เป็นผู้จะก้าวไปสู่ตำแหน่ง First Lady ของสหรัฐฯ จึงมีอิทธิพลมาก และมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อสังคมนิยมอเมริกัน แม้ในขณะรณรงค์หาเสียงก่อนเป็นประธานาธิบดี ปกติสังคมนิยมอเมริกันนับถือและเชื่อถือคนมีภรรยาแล้ว และผู้มีภรรยาที่ดี เช่น สวย อุนิสวยดี ความรู้ก็จะช่วยหาเสียงให้สามีได้มาก ซึ่งผู้เขียนว่าไม่แน่นอนเสมอไป แต่ก็ต้องยอมรับ ภริยามีสวนช่วยสามีหาเสียงมาก เช่น แจ็กเกอลีน เคนเนดี และแพท นิกสัน แพท นิกสัน เป็นสตรีคนหนึ่งที่ได้ออกไปอยู่ในทำเนียบขาวในฐานะ First Lady เช่นเดียวกับแจ็กเกอลีน เคนเนดี และสตรีเช่นนี้ มีอิทธิพลอย่างมากต่อชีวิตการเมืองของประธานาธิบดี แม้แพทจะเป็นรองในด้านความสวย ความงาม แต่แพทก็เป็นแม่บ้านที่คอยให้กำลังใจ นิกสันเป็นอย่างดี ซึ่งความจริงแม้แพทจะไม่ชอบการเมืองนัก แต่เธอก็ต้องการเห็นนิกสันชนะการเลือกตั้ง

2.3.5 ถิ่นที่อยู่อาศัย ประธานาธิบดีส่วนมากมักจะมาจากรัฐใหญ่ ๆ เช่น โอไฮโอ หรือ นิวยอร์ก ฯลฯ

2.3.6 การศึกษา อาชีพและประสบการณ์ในการบริหารราชการแห่งรัฐ ส่วนมากแล้ว ประธานาธิบดีสหรัฐฯ มีการศึกษาดี อาชีพส่วนมากมักเป็นทนายมาก่อน เช่น นิกสัน ลินคอล์น ฯลฯ และจะต้องเป็นนักประชาสัมพันธ์ที่ดีด้วย มักผ่านการเป็นผู้แทนประจำรัฐ หรือการเป็นผู้ว่าราชการรัฐมาก่อน และผ่านการเป็นผู้แทนสหรัฐฯ ในสภาล่าง สภาสูงตามลำดับก่อนที่จะมีชื่อเสียงเต็มที่เข้าสู่สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดี

2.3.7 ภูมิหลังทางคุณธรรม มีแนวโน้มจะต้องเป็นคนมีประวัติไม่ต่างพร้อยและไม่หย่าภรรยา

2.3.8 คุณสมบัติอื่น ๆ เช่น เป็นที่รู้จักดีในหมู่สื่อมวลชนต่าง ๆ ฯลฯ

2.4 การกำหนดตัวผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

2.4.1 จุดมุ่งหมายของการประชุมระดับชาติ (National Convention)

ก. เพื่อเลือกผู้ที่เหมาะสมควรส่งสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดีในนามของพรรค

ข. เพื่อจัดเตรียมนโยบายของพรรค (Platform)

2.4.2 วิธีการ

ก. การหยั่งเสียงโดยตรง (Direct Primary) เลือกผู้แทนพรรคส่งเข้าแข่งขันสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งต่าง ๆ

ข. รัฐส่วนน้อยยังใช้การประชุมระดับรัฐ และการหยั่งเสียงรวมกัน

ค. เกือบทุกรัฐในอเมริกา ปัจจุบันใช้การหยั่งเสียงเป็นการกำหนดตัวผู้แทนพรรคส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

2.4.3 กระบวนการ กระบวนการกำหนดตัวประธานาธิบดีและการเลือกตั้งเป็น 3 ขั้นตอน คือ :

ก. ขั้นตอนการเลือกผู้แทนพรรค

ข. ขั้นตอนการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College)

ค. คณะผู้เลือกตั้งเลือกประธานาธิบดี

ขั้น 1	ขั้น 2	ขั้น 3
การกำหนดตัว Presidential Candidate	คณะผู้เลือกตั้ง Electoral College General Election	การเลือกประธานาธิบดี Selecting a President

1. ขั้นเลือกผู้แทนพรรคในระดับรัฐ ส่วนมากใช้การหยั่งเสียง (Primary Election) เลือกผู้แทนส่งไปประชุมระดับชาติของพรรค ส่วนขั้นการเลือกผู้แทนว่าใครจะเป็นผู้สมควรส่งสมัคร

เข้าแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีนั้น อยู่ที่ผลการประชุมระดับชาติ มีข้อสังเกตว่า บุคคลอื่น ๆ นอกจากสมาชิกของพรรค จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวในการประชุมพรรคระดับชาติไม่ได้ เพราะผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมดต้องเป็นสมาชิกพรรคทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ขึ้นอยู่กับกฎของพรรคในแต่ละรัฐด้วย

2. การกำหนดจำนวนผู้แทนของพรรคไปประชุมระดับชาติ

ก. ส่วนมากทุกรัฐกำหนดจำนวนผู้แทนตามที่พรรคได้กำหนดไว้ ปกติถืออัตราตามจำนวนประชาชนเป็นเกณฑ์กำหนดจำนวนผู้แทนเช่นเดียวกันกับการกำหนดจำนวนผู้แทนราษฎรจริง ๆ ของสภาสูงและสภาล่างแห่งสหรัฐ การกำหนดเช่นนี้ทำให้เกิดผล คือ รัฐใดใหญ่มีพลเมืองมากก็มีสิทธิส่งผู้แทนได้มากกว่ารัฐเล็ก ๆ และในบางรัฐ - พรรคยังอาจเพิ่มจำนวนคนเป็นโบนัสให้ด้วย

ข. การเลือกผู้แทนใช้การหยั่งเสียง การลงคะแนนใช้ทั้งแบบเปิดเผยและลับ การออกเสียงแบ่งออกเป็นสองลักษณะ คือ แบบผูกมัดผู้ออกเสียงและไม่ผูกมัด บางรัฐใช้การประชุมพรรคระดับรัฐ และบางรัฐให้สภาของรัฐเป็นผู้เลือก

3. การหยั่งเสียงเลือกประธานาธิบดี ใน 16 รัฐใช้การหยั่งเสียงเลือกตัวแทนไปประชุมพรรคระดับชาติ การหยั่งเสียงมีลักษณะดังนี้:

<p>1. การหยั่งเสียง Primary Election</p>	<p>2. การเลือกตั้งทั่วไป General Election</p>
	<p>2.1 คณะผู้แทนเลือกโดยพรรค 2.2 เสนอให้ประชาชนเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง เป็นคณะผู้เลือกตั้ง</p>

การหยั่งเสียงเพื่อ

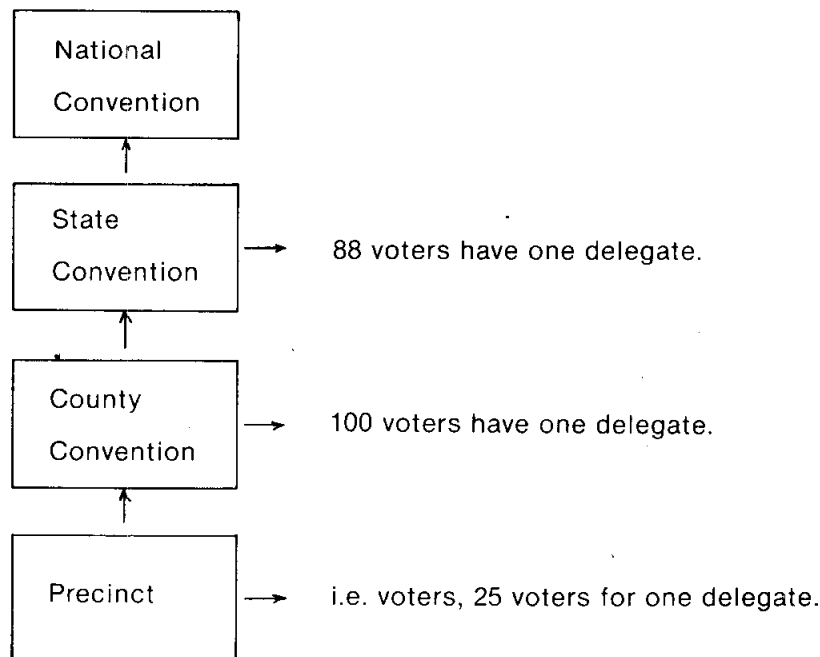
- ก. เลือกผู้พอใจจะให้ไปเลือกผู้เป็นประธานาธิบดี (Presidential Preference)
- ข. ใครเป็นผู้ที่พรรคตัดสินใจให้เป็นประธานาธิบดี
- ค. เป็นการเลือกตั้งครั้งแรกเท่านั้น

ในทางปฏิบัติ ประชาชนออกเสียงพอใจผู้แทน ซึ่งจะเป็นตัวแทนของตนในรัฐไปเลือกบุคคลใดบุคคลหนึ่งของพรรคในที่ประชุมระดับชาติ เป็นผู้สมัครแข่งขันในตำแหน่งประธานาธิบดี ในนามของพรรค บุคคลนั้น ๆ มีชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งแล้ว ในแคลิฟอร์เนียใช้ Direct Primary การหยั่งเสียงและการเลือกผู้แทนไปประชุมพรรคระดับชาติใช้รวมเข้าด้วยกันก็ได้ หรือจะไม่รวมก็ได้ ทั้งนี้สุดแต่กฎข้อบังคับของพรรค ในรัฐอื่น ๆ ก็เช่นกันน้อยกว่า 12 รัฐ ในสหรัฐใช้การหยั่งเสียง แต่จำนวนผู้แทนไปยังที่ประชุมพรรคระดับชาติมีจำนวนมากถึง 72% ฉะนั้น พรรคการเมืองแต่ละรัฐจึงมีวิธีอื่น ๆ ในการเลือกผู้แทนพรรคไปประชุมระดับชาติอีก

3. การประชุมพรรค

3.1 การประชุมพรรค (Party Convention)

เพื่อเลือกผู้แทน ไปประชุมระดับชาติกรณีนี้ผู้ออกเสียงเฉพาะที่สนับสนุนพรรคของตนไปออกเสียงยังหน่วยเลือก (precinct) ปกติมีกฎหมายของรัฐออกมาให้พรรคดำเนินการได้ โดยพรรคกำหนดจำนวนผู้แทนได้ตามต้องการ และส่งชื่อผู้แทนสำหรับให้ประชาชนเลือก ถ้าหากผู้แทนสมัครส่วนตัว ไม่ได้อยู่ในนามพรรคจะต้องแจ้งว่าพอใจใครเป็นประธานาธิบดี และพิมพ์ลงไว้ในบัตรเลือกตั้ง

3.2 การตัดสินใจของที่ประชุมระดับชาติ

3.2.1 ผู้เข้าประชุม ผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ ของแต่ละพรรคต่างเข้าประชุมระดับชาติของพรรค ซึ่งจะจัด ณ เมืองใหญ่ ๆ แห่งใดแห่งหนึ่งในประเทศ ผู้แทนทุกคนต่างมีความคิดเห็นของตนเอง ที่จะสนับสนุนผู้สมควรเป็นผู้แทนพรรคสมัครแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี “การเมืองภายในพรรคชั้นนี้สับสนมาก โดยเหตุที่หลาย ๆ ฝ่าย ต่างใช้วิธีหาเสียง และต่อรองในผลประโยชน์ทางการเมืองต่างกัน Polsby ได้สรุปไว้ว่า มีบุคคล 3 ประเภทในที่ประชุมคือ :

- ก. พวกไปทำธุรกิจกับการประชุม
- ข. พวกชักจูงคนอื่น ๆ ให้เป็นไปตามเป้าหมายของตน
- ค. พวกต้องการหาเสียงหรือสร้างสัมพันธภาพต่าง ๆ

การตัดสินใจเลือกผู้แทนระดับชาตินี้ เป็นการต่อสู้กันภายในพรรคครั้งสุดท้าย ผู้ที่ได้รับเลือกมักเป็นผู้นำพรรคอยู่แล้ว มีชื่อเสียงและมีกลุ่มสนับสนุนมาก ส่วนมากเป็นคนมาจากรัฐใหญ่ ๆ มีจำนวนผู้แทนมาประชุมมาก

3.2.2 การตัดสินใจ การตัดสินใจในที่ประชุมระดับชาติ เป็นการแสดงออกถึงความเป็นประชาธิปไตยหรือไม่ เช่น ผู้แทนของพรรคแต่ละรัฐได้ออกเสียงอย่างเสมอภาคกันหรือไม่ ได้ออกเสียงเลือกบุคคลตามที่ตนพอใจจริงหรือไม่

วิจารณ์ได้ว่าไม่เสมอภาค เพราะพรรคการเมืองอเมริกาใช้หลัก Unit Rule เมื่อมีการโหวตสำหรับประธานาธิบดีหรือนโยบาย (platform) พรรคเดโมแครตใช้ Unit Rule เป็นปกติแต่รีพับลิกันไม่เป็นเช่นนั้น ยังมีความยุ่งยากในการออกเสียงอยู่มากเช่นกรณี Smoke-filled Room

3.3 ผลของแนวโน้มให้มีการหยั่งเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี

แนวโน้มในการเลือกประธานาธิบดีให้เป็นการทั่วไป (ไม่ใช่ของพรรค) นั้น มีนักวิชาการผู้สนับสนุนเห็นว่ารัฐบาลควรจัดดำเนินการได้เช่นเดียวกับการเลือกตั้งทั่วไป รวมตลอดถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดตั้งแต่การหาเสียงจนถึงการเลือกตั้ง เพื่อจะได้ประธานาธิบดีที่ประชาชนต้องการมากที่สุด

3.4 เหตุผลพอสรุปได้ 3 ประการคือ

3.4.1 การหยั่งเสียงของพรรคนั้น เป็นการแบ่งแยกภายในพรรค กรณีที่อื้อฉาวได้แก่

กรณี Smoke-filled Room กล่าวคือ เป็นการสรรหากันเฉพาะพรรคพวกในพรรคไม่เปิดเผย เรื่องนี้เห็นว่าพรรคเดโมแครทจะดีกว่า

3.4.2 ค่าใช้จ่ายในการหาเสียงและหยั่งเสียงเลือกตั้งนั้นจะสูงเกินไป (ค่าใช้จ่ายสำหรับ ประชาธิปไตย) ซึ่งเมื่อการหาเสียงจำต้องอาศัยเงินเช่นนี้ก็ไม่ว่าประชาชนจะได้เลือกผู้ที่เหมาะสม (เผชิญไม่มีเงิน) หรือผู้มีเงินกันแน่

3.4.3 ค่าในทางภายนอกของการหยั่งเสียงเลือกตั้งระดับชาติ ซึ่งจะเป็นปัญหาใหญ่น่าคิดว่า ใครจะเป็นผู้ได้รับเลือก ใครเป็นผู้พยายามจะได้รับคะแนนออกเสียงจากผู้แสดงตนว่าชอบพรรคใครอยู่ข้างไหนกันแน่ ชาวอเมริกันบางคนคิดว่า การหยั่งเสียงเลือกประธานาธิบดีไม่จำเป็น ประชาชนมักไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผู้สมัครเข้าแข่งขัน เป็นหนทางการเลือกซึ่งไม่ใช่ประชาธิปไตยนัก แต่ก็มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นการเลือกตั้งโดยตรงได้ในอนาคต การประชุมลงมติของที่ประชุมพรรคระดับชาติก็เช่นเดียวกับมองดูประชาธิปไตย เพราะผู้แทน 1 คน ออกเสียงได้ 1 เสียง แต่ส่วนมากประชาชนผู้ร่วมในการหยั่งเสียงเลือกตั้ง มักจะรู้อะไรเกี่ยวกับเหตุการณ์การเมืองนิดหน่อยเท่านั้น ส่วนมากประชาชนออกเสียงให้คนที่ตัวชอบนั่นเอง

ในการหยั่งเสียงนั้น แม้จะมีกฎหมายกำหนดขอบเขตของการหาเสียง การใช้จ่ายเงินและระเบียบข้อบังคับจำเป็นอื่น ๆ แต่ข้อบกพร่องที่อาจเห็นได้ก็ยังคงปรากฏ เช่น :

ก. ลักษณะส่วนตัวของผู้สมัครแข่งขันบางคน เราไม่รู้พฤติกรรมที่แน่นอน และอาจไม่จริงใจ การหาเสียงของแต่ละคนยังขึ้นอยู่กับลักษณะส่วนตัวด้วย

ข. การหยั่งเสียงเลือกตั้งยุ่งยากมากในการหาเสียง เพราะจะต้องใช้เงินมากไปหาเสียงทั่วทุกรัฐ ซึ่งนักวิชาการเชื่อว่าแพงเกินไปสำหรับพรรคการเมือง และใช้จ่ายเงินในการนี้มากเกินไปสมควรไป

พรรคเดโมแครทพยายามปรับปรุงการประชุมพรรคระดับชาติ และการหยั่งเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีเข้าด้วยกัน เพื่อแก้ไขความสับสนเปลืองนี้

4. คณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งโดยอ้อม (The Electoral College)

4.1 ความนำ

การเลือกประธานาธิบดีของสหรัฐเป็นปัญหายุ่งยากมาก ย้อนหลังไปถึงเริ่มแรกในการร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐนั้น เจมส์ วิลสัน ได้เสนอให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง แต่ที่ประชุมให้ใช้การเลือกตั้งโดยอ้อม

4.2 กระบวนการเลือกประธานาธิบดี กระบวนการอาจสรุปได้ ดังนี้

4.2.1 แต่ละรัฐเลือกผู้แทนของตนเท่ากับจำนวนสมาชิกสภาทั้งสองของสหรัฐ ซึ่งทำให้แต่ละรัฐจะมีผู้แทนไม่น้อยกว่า 3 คน ใน Electoral Vote เพราะผู้แทนของแต่ละรัฐในสภาสูงมี 2 คนเท่ากันทุกรัฐ

4.2.2 ผู้แทนที่จะเลือกประธานาธิบดีพบกันในเมืองที่เป็นที่รับรองกันว่าเป็นเมืองหลวงของรัฐของตน แล้วออกเสียงเลือกประธานาธิบดีโดยส่งผลนั้นไปเมืองหลวงสหรัฐเพื่อเลือกบุคคลที่เหมาะสมเป็นประธานาธิบดีโดยเปิดหีบคะแนนต่อหน้าที่ประชุมร่วมของรัฐสภาการเลือกนั้น ผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงมากจะได้เป็นประธานาธิบดี ผู้ได้รับคะแนนรองลงมาจะได้เป็นรองประธานาธิบดี ถ้าหากไม่มีผู้ใดได้รับคะแนนเสียงข้างมาก สภาผู้แทน (สภาล่าง) จะเป็นผู้เลือกประธานาธิบดี โดยกำหนดว่า ผู้แทนของแต่ละรัฐในสภารวมกันออกเสียงให้ 1 เสียงเท่านั้น ผู้แทนทุก ๆ รัฐจะต้องเลือกบุคคลสำคัญยิ่งใหญ่อีก 2 คน แต่ปัญหาก็ก็น่าเกิดขึ้น เช่น สมัยเลือกตั้งเจฟเฟอร์สันนั้น เจฟเฟอร์สันไม่ได้เสียงข้างมากจาก Electoral Vote และสภาผู้แทนต้องเลือกอีกครั้งหนึ่ง สภาผู้แทนเลือกเจฟเฟอร์สัน (พรรครีพับลิกัน) เพราะมีแสมิลตันสนับสนุนอยู่ในพรรค

4.2.3 โดยผลของการแก้ไขรัฐธรรมนูญสหรัฐครั้งที่ 12 ได้กำหนดให้ประชาชนออกเสียงเลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีพร้อมกัน (เดิมเลือกแต่คณะผู้เลือกตั้งไปเลือกประธานาธิบดี ไม่ระบุรองประธานาธิบดี) ตามรัฐธรรมนูญสหรัฐ คณะผู้แทนของประชาชนที่เลือกไปสามารถออกเสียงได้โดยอิสระ ไม่ขึ้นอยู่กับควบคุมตามกฎหมายของรัฐ

4.3 สรุป

การเลือกประธานาธิบดีมีอยู่ 2 ระยะ คือ :

4.3.1 การเลือกผู้สมัครเข้าแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในนามของพรรคใช้เลือกในที่ประชุมระดับชาติของแต่ละพรรค

4.3.2 การเลือกตั้งทั่วไปซึ่งประชาชนจะต้องเลือกคณะผู้เลือกตั้งของพรรคแต่ละพรรค (Electoral College) หรืออิสระไปเป็นผู้แทนเลือกประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่ง มีข้อสังเกตว่า คณะผู้แทนของพรรคที่ประชาชนเลือกไปประชุมพรรคระดับชาติมักแตกต่างกัน คณะผู้เลือกตั้งที่พรรคเสนอในการเลือกตั้งทั่วไป (เลือกประธานาธิบดี) แต่ก็ไม่แน่นอนเสมอไป

5. การเลือกประธานาธิบดี

5.1 ปัจจุบันควรดูจากรัฐธรรมนูญสหรัฐบทแก้ไขครั้งที่ 12 (12th Amendment) ซึ่งกำหนดหลัก

เกณฑ์ไว้ดังนี้ :

5.1.1 คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ให้มีจำนวนเท่ากับจำนวนของผู้แทนในสภาทั้งสองสภาของสหรัฐรวมกัน ซึ่งรวมวอชิงตัน ดี.ซี. ที่ได้รับอนุมัติโดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 23 ให้มีผู้แทนราษฎรได้ 3 คน

5.1.2 การเลือกคณะผู้เลือกตั้งนั้น จะใช้วิธีเลือกอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้นแล้วแต่จะจัดโดยรัฐ หมายถึงแต่ละรัฐควบคุมการเลือกตั้งกันเอาเอง ซึ่งมีแตกต่างกันออกไปดังนี้ :

ก. แรก ๆ เลือกคณะผู้แทนโดยรัฐสภาของแต่ละรัฐ และตั้งแต่ ค.ศ. 1830 โดยทั่วไปเลือกโดยประชาชนในคราวเลือกตั้ง

ข. คณะผู้เลือกตั้งส่วนมากได้รับเลือก เพราะแสดงตนว่ายินดีรับใช้พรรค

ค. แต่ก่อน 35 รัฐใช้การประชุมระดับรัฐของพรรคใน 5 รัฐ และใน District of Columbia ใช้เลือกจากองค์กรกรรมกรของพรรคประจำรัฐ ใน 2 รัฐใช้เลือกโดยประชาชนในการหยั่งเสียง (primary election) ในรูปอื่น ๆ อาจใช้วิธีการเหล่านี้ผสมกันตั้งแต่ปี 1968 เป็นต้นมา ใน 40 รัฐเลือกโดยที่ประชุมของพรรคระดับรัฐ

ง. ระบบ General Ticket หรือ Unit System ใช้ในทุกรัฐ ยกเว้นรัฐเมน ระบบนี้หมายถึงการที่ถือว่าการที่จะชนะในการเลือกตั้งถือว่า ชนะด้วยคะแนนเสียงของประชาชน 10% ก็ได้เสียง Electoral Vote (เสียงคณะผู้เลือกตั้ง) ทั้งหมด

จ. คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี เป็นตัวแทนที่มีอิสระ แม้ว่าในทางปฏิบัติแล้วอิสรภาพจะหายาก เพราะเหตุ ๆ ก็ไม่มีทางใดเลยจะบังคับให้ผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ นั้นไปออกเสียงเลือกประธานาธิบดีที่มาจากพรรคอื่น (แม้จะเห็นว่าดีกว่า)

ฉ. เมื่อประชาชนเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งของตนในรัฐ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีทั่วไป (General Election) แล้ว คณะผู้เลือกตั้งจะออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี แล้วจะส่งคะแนนไปเมืองหลวง ราวเดือนธันวาคม (เลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน)

ช. การนับคะแนน Electoral Vote จะต้องดำเนินการในที่ประชุมของรัฐสภาแห่งชาติราว ๆ ต้นเดือนมกราคม

ซ. Contingent Election ถ้าหากไม่มีผู้สมัครแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนใดได้รับเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้ง รัฐธรรมนูญสหรัฐกำหนดให้สภาล่างเป็นผู้เลือกประธานาธิบดี จากจำนวนผู้ได้คะแนนสูงสุด 3 คนจากการเลือกของคณะผู้เลือกตั้ง ในการออกเสียงของสภาล่าง ให้ผู้แทนของแต่ละรัฐมีสิทธิออกเสียงได้เพียง 1 เสียงในนามรัฐของตน ผู้ได้รับ

เสียงข้างมากจะได้เป็นผู้ชนะการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดี ส่วนตำแหน่งรองประธานาธิบดี รัฐธรรมนูญสหรัฐกำหนดให้สภาสูงเป็นผู้เลือกตั้งใช้วิธีออกเสียงเป็นรายบุคคล (Vote as Individual)

6. การวิเคราะห์ระบบคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College System)

6.1 การใช้ระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยอ้อมนั้น มีทั้งผู้ที่ต้องการให้ปรับปรุงและปกป้องระบบนี้ ในสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน นักวิชาการได้พยายามวิเคราะห์อย่างลึกซึ้งถึงผลดีและผลเสีย และความเหมาะสมของการใช้ระบบนี้ต่อสังคมอเมริกัน โทมัส เจฟเฟอร์สันได้อธิบายพื้นฐานและข้อโต้แย้งอย่างนักอนุรักษนิยมชั้นสูง เป็นการป้องกันระบบนี้ว่าเวลาเท่านั้นที่จะพิสูจน์ความสำเร็จของระบบนี้ เราอาจพิจารณาหลักการปกครองแบบสหพันธรัฐของอเมริกาได้ว่า มีการใช้หลักแบ่งแยกอำนาจ และการกระจายอำนาจระหว่างอำนาจต่าง ๆ ในรัฐบาลกลาง และระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐ ซึ่งเป็นสิ่งดีสำหรับดุลแห่งอำนาจ การเลือกประธานาธิบดีโดยวิธีอ้อมอาจพิจารณาได้ว่าเป็นการมุ่งสร้างดุลย์แห่งอำนาจระหว่างประธานาธิบดีและฝ่ายอื่น ๆ หรือระหว่างรัฐได้ “ตามประวัติการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐนั้น จากการเลือกตั้งทั้งหมด 45 ครั้ง มี 2 ครั้งเท่านั้นที่เรื่องต้องถึงสภาผู้แทนให้เลือกประธานาธิบดี และมี 14 ครั้งเท่านั้นที่ประธานาธิบดีถูกเลือกโดยเสียงข้างมากของคณะผู้เลือกตั้ง แต่ไม่ได้เสียงข้างมากจากประชาชน มี 3 ครั้งเท่านั้นที่ผู้ชนะการเลือกตั้งได้คะแนนเสียงจากประชาชนน้อยกว่าผู้แพ้” ส่วนมากสนใจต่อการเลือกตั้งแบบ Electoral College มากกว่าระบบ Popular Vote เมื่อประธานาธิบดีเคนเนดีชนะการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1960 นั้น ได้คะแนนเสียงจากประชาชนเพียง 49% แต่ได้รับเสียง Electoral Vote ถึง 60% ความจริงนิกสันชนะเสียง Electoral Vote ถึง 32 รัฐ ซึ่งเท่ากับเป็นการรักษาระบบสหพันธรัฐเอาไว้ (รัฐในสหพันธรัฐมีจำนวนมากกว่าเคนเนดี)

โดยเหตุผลที่อ้างมาจึงเห็นได้ว่า ระบบคณะผู้เลือกตั้งเป็นระบบที่มีจุดมุ่งหมายสุดขั้วคือ การรักษาไว้ซึ่งระบบสหพันธรัฐ ซึ่งถ้าหากใครมุ่งจะเปลี่ยนแปลงการเลือกตั้งระบบนี้ ก็จะต้องแสดงให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นจะไม่ก่อผลประโยชน์แก่ตนฝ่ายเดียว แต่ต้องเป็นประโยชน์ต่อความคงอยู่ของระบบสหพันธรัฐด้วยข้อพิจารณาที่สำคัญเกี่ยวกับการเมืองสหรัฐก็คือ คอยดูกันว่าสหรัฐอเมริกาจะทำอะไรต่อไป เพื่อให้เกิดสมดุลย์ในอำนาจทางการเมืองของรัฐบาลซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องการเลือกตั้งประธานาธิบดีอย่างมาก และบางคนไม่พอใจในการเลือกตั้งโดยอ้อม

7. หลักใหญ่ในการค้ำระบบปัจจุบัน

7.1 อาจทำให้เกิดมีประธานาธิบดีจากเสียงข้างน้อยของประชาชนได้

ข้อนี้เป็นการวิจารณ์ที่สำคัญที่สุด และอาจเป็นไปได้ว่า Popular Vote ในแต่ละรัฐมีจำนวนไม่เท่ากัน คณะผู้เลือกตั้งไม่เท่ากัน แต่พรรคไหนได้เสียงลงคะแนนในรัฐมากก็ได้คะแนน Electoral College ไปหมดเลย หากนับ Popular Vote กัน ประธานาธิบดีอาจเป็นประธานาธิบดีของเสียงส่วนน้อยก็ได้

7.2 ทำให้การตกลงหรือต่อรองของพรรคที่แตกแยก หรือกลุ่มอิทธิพลไม่ได้ผล

7.3 ไม่เป็นเครื่องส่งเสริมสำหรับพวกไม่มาออกเสียงเลือกตั้ง

7.4 เป็นการสนับสนุนให้มี (การโกงการเลือกตั้ง) เลือกตั้งทุจริต

7.5 ให้อำนาจแก่สถานิติบัญญัติของแต่ละรัฐมากเกินไป

อำนาจนี้ได้มาโดยรัฐธรรมนูญสหรัฐให้อำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการเลือก ซึ่งโดยมากมักกำหนดให้เป็นประโยชน์ต่อพรรคพวกของตัวเอง เช่น แบ่งเขตเลือกตั้ง ฯลฯ

7.6 ความเป็นอิสระของผู้แทนที่จะเลือกประธานาธิบดีตามที่ตนต้องการแท้จริงอาจไม่มี

7.7 การที่สภาล่างเป็นผู้เลือกประธานาธิบดีกรณีไม่มีผู้ใดได้คะแนนเสียงข้างมากนั้น เป็นการพันสมัยและไม่ใช้ระบบการเลือกผู้แทน

7.8 ผู้สนับสนุนระบบ Electoral College

7.8.1 ระบบ Electoral College ประสบผลสำเร็จมาตลอดเวลาที่ผ่านมา

7.8.2 มีครั้งเดียวเท่านั้นที่เกิดประธานาธิบดีจากเสียงข้างน้อยขึ้น

7.8.3 หลักสำคัญที่สุด คือ Electoral College ป้องกันหลักการของสหพันธ์ในประวัติศาสตร์สภาล่างเคยเลือกประธานาธิบดีเพียง 2 ครั้งเท่านั้น ครั้งสุดท้ายในปี 1824

7.8.4 ระบบ Unit Rule ไม่ส่งเสริมการเจริญเติบโตของผู้ที่แยกออกจากพรรค

7.8.5 การที่ผู้ชนะโดยเสียงข้างมากอย่างแท้จริงนั้น ก็มีใช้ว่าจะบรรเทาความชั่วร้ายได้ (ถ้าจะมี)

7.9 ข้อเสนอให้ปฏิรูประบบ Electoral College

7.9.1 District Plan - แผนการแบ่งเขตท้องที่

7.9.2 Proportional Method - ระบบผู้แทนตามส่วน

7.9.3 Direct Election - การเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง โดยใช้หลัก

one man one vote

7.10 District Plan

ระบบนี้ความจริงเคยเสนอให้ผู้สถาปนาสหรัฐอเมริกา (Founding Fathers) มาก่อนแล้วในการประชุมร่างรัฐธรรมนูญ อาจพิจารณาได้ว่า ระบบ District Plan นี้ ผู้เสนอพยายามที่จะให้ประธานาธิบดีได้รับ Popular Vote สำหรับในพรรคหนึ่ง ๆ เกือบทุก ๆ ครั้งของการประชุมรัฐสภาสหรัฐฯ จะมีการพิจารณาข้อเสนอให้เปลี่ยนแปลงระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีแต่ไม่ปรากฏว่า ได้มีการปฏิรูปแต่อย่างใด เพราะว่าหากมีการเปลี่ยนแปลงก็จะมีผลกระทบต่อประชาชนผู้ออกเสียงสนับสนุนแก่พรรคใดพรรคหนึ่งในการเลือกตั้งนั่นเอง

7.11 Proportional Plan

สมาชิกสภา 2 นาย คือ Lodge Gossett เสนอต่อสภาให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีตามส่วน โดยแบ่งเป็นเปอร์เซ็นต์ให้ผู้ที่ได้ Popular Votes เช่น ได้ 45% ของ Popular Vote จะได้ 18 Electoral College Voters ระบบนี้ประธานาธิบดีจอห์นสันเคยเสนอว่า หากได้ 40% ของ Popular Vote ก็ชนะ การถกเถียงทั้งหมดอยู่ที่การได้เปรียบเสียเปรียบของทั้ง 2 พรรค และการปฏิรูปกลไกและวิธีการภายในของพรรคในการเลือกประธานาธิบดีด้วย

7.12 Direct Election

ผู้ที่เสนอวิธีนี้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีชอบที่จะให้มีการแข่งขันแบบ Run Off คือ ผู้ที่ได้คะแนนเลือกตั้งมากที่สุดชนะ หรือหากได้เพียง 40% ก็ต้องนำเข้าสภาสูงพิจารณา ข้อเสนอของ Direct Election คือ ถ้าไม่มีใครได้ Popular Vote ถึง 40% จะต้องใช้วิธี Electoral College Vote ออกเสียง และถ้าหากยังไม่มีใครได้รับ Electoral College Vote สูงสุดก็ต้องให้สภาผู้แทนเป็นผู้เลือก

7.13 สรุป

วิธีการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐ และข้อเสนอในการปรับปรุงและปฏิรูปวิธีการเลือกตั้งนั้น เราต้องพิจารณาในแง่ผลประโยชน์และเทคนิคในทางการเมืองของพรรค ถ้าหากมีการปฏิรูปจริง มีข้อพิจารณาดังนี้ :-

7.13.1 ใครจะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ ผู้ที่จะได้รับผลประโยชน์ก็คือพรรคใดพรรคหนึ่งนั่นเอง ปัญหาที่ว่าระบบปัจจุบันนั้น พรรคเป็นผู้ชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีแน่หรือ? ถ้าหากปฏิรูปไปเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีแบบโดยตรงแล้ว พรรคเดโมแครทจะได้เปรียบมาก และจะชนะ ในสหรัฐมีคณนิยมพรรคเดโมแครทในปัจจุบันมากกว่าพรรครีพับลิกัน โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ มีทั้งพวกผิวดำ ชนกลุ่มน้อย และผู้ที่ผลัดจากพรรครีพับลิกัน

7.13.2 หากมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง ใครจะเป็นผู้รับผลประโยชน์ในระยะยาวของระบบนี้ ผลประโยชน์ในระยะยาวของการใช้ระบบนี้พิจารณาดูให้ดีจะเห็นว่าตกแก่พรรคอิสระที่จะเกิดใหม่ เช่น นายวอลเลซซึ่งมีจิตใจเสรีนิยมมากอยู่ ก็อาจจะชนะความจริงระบบ Electoral College นั้น ได้กำหนดหลักการแห่งเสรีนิยมผสมผลกับหลักอนุรักษนิยมอยู่แล้ว

7.13.3 การพิจารณาผลดีทางภูมิศาสตร์ในระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีแบบ Electoral College

ส่วนมากประธานาธิบดีเป็นคนมาจากรัฐใหญ่ แต่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งไม่จำเป็นต้องเป็นผู้อาศัยอยู่ในตัวเมืองแท้จริง ประชาชนส่วนมากในสหรัฐอาศัยอยู่ใน Suburb (รอบเมือง) ซึ่งอยู่ในเขต Metropolitan area โดยปกติคนในเมืองและนอกเมือง และพรรคการเมืองกับผู้แทนของกลุ่มคนดังกล่าวมีอำนาจต่อรองกันอยู่แล้วในการประชุมพรรคระดับชาติ ในการเลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี อิทธิพลเหล่านี้มาจากกลุ่มอิทธิพลหรือกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ในท้องถิ่นสหรัฐ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ สหพันธ์กรรมกรสมัยประธานาธิบดีทีโอดอร์ รูสเวลท์ และทรูแมน หากไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีแล้ว ประวัติศาสตร์อเมริกันอาจเปลี่ยนแปลงไปมาก โดยเฉพาะด้านผูกสัมพันธ์กับโซเวียตรัสเซีย

8. บทวิเคราะห์และข้อสังเกตบางประการในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐ

8.1 ความนำ

การหาเสียงของประธานาธิบดีสหรัฐมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี ซึ่งนักการเมืองอเมริกันเริ่มต้นตัวมากตั้งแต่สมัยเคนเนดีเป็นต้นมา โดยเฉพาะได้มีนักวิชาการเป็นผู้วางแผนหาเสียง และเน้นการวางแผนยุทธศาสตร์ในการหาเสียงให้เข้ากับสถานการณ์, สิ่งแวดล้อม, การศึกษาพฤติกรรมของผู้ออกเสียง, การเข้าถึงประชาชน, ระบบพรรค, การเงินและข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งเป็นระบบการเมืองและยุทธศาสตร์การเมืองที่สำคัญในการเลือกตั้งประธานาธิบดี

8.2 สถิติในการใช้จ่ายเงินหาเสียงเลือกตั้ง

การใช้จ่ายเงินหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีสมาชิกสภาทั้ง 2 ของสหรัฐ ของทั้งสองพรรค ในปี 1960 จ่ายรวมแล้วประมาณ 25 ล้านดอลลาร์ และในปี 1964 มากกว่า 29 ล้านดอลลาร์ และถ้าหากรวมค่าใช้จ่ายทางการเมืองทุกระดับในสหรัฐปีหนึ่ง ๆ เช่นปี 1952 มีจำนวนถึง 140 ล้านดอลลาร์

ไม่มีสัญญาณใด ๆ เลยที่จะแสดงว่า ค่าใช้จ่ายในการหาเสียงของทั้งสองพรรคจะลดลง การเงินที่ใช้อย่างมหาศาลนี้เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงไม่ได้ในปัญหาร้ายแรงทางการเมืองของ สหรัฐฯ “นั่นคือความสัมพันธ์ระหว่างความร่ำรวยกับการตัดสินใจในประชาธิปไตยของประชาชน และการใช้จ่ายเงินในขั้นกำหนดตัวผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี (Nominating) จะสำคัญกว่าการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตาม ความสามารถที่จะหาเงินมาหาเสียงเลือกตั้งมิได้ขึ้นอยู่กับความร่ำรวยส่วนบุคคล แต่ในสหรัฐอเมริกานั้นขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะหากองทุนจากผู้อื่นด้วย เช่น ในปี 1964 พรรครีพับลิกันหาเงินได้มากที่สุด แต่มิได้มาจากนักธุรกิจ กลับเป็นเงินที่มีผู้บริจาคเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนเลย เป็นเงินจากประชาชนถึง 561,000 คน

8.3 ความสำคัญของสถานะทางภูมิศาสตร์ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี

หลักการใหญ่ ๆ มี 3 ประการ คือ

8.3.1 ผู้สมัครแข่งขันเป็นประธานาธิบดีทุกคน มักจะได้รับเลือกจากรัฐใหญ่ ๆ ซึ่งจะช่วยในการรักษาความเป็นผู้แทนของคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ในรัฐใหญ่ ๆ ไว้

8.3.2 อาจมาจากรัฐที่ยังไม่ตัดสินใจแน่นอนว่าจะเข้าพรรคไหนมากกว่า

8.3.3 เมื่อได้รับเลือกเป็นผู้แทนพรรคส่งเข้าแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแล้ว รองประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกภายหลังจะช่วยทำให้เกิดดุลในการออกเสียงตามสภาพภูมิศาสตร์ได้มาก

9. ภูมิหลังของผู้สมัครแข่งขันเป็นประธานาธิบดี

Polsby สรุปไว้ว่า จากปี ค.ศ. 1896 ถึง 1956 6 ใน 8 คนของพรรคเดโมแครทได้รับการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย 15 คน จาก 17 คน ศึกษาในโรงเรียนกฎหมาย, รองประธานาธิบดี 12 คน จาก 13 คน ของพรรครีพับลิกัน และ 10 คน จาก 13 คน ของพรรคเดโมแครทเคยได้รับการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย, และจำนวนทั้งหมด 18 คน เคยศึกษาในโรงเรียนกฎหมาย

จากปี ค.ศ. 1832-1892 ระยะเวลาสั้นส่วนใหญ่ของผู้ที่เคยศึกษาระดับมหาวิทยาลัยมีน้อยเคยเรียนในโรงเรียนกฎหมายน้อยมาก ผู้มีการศึกษาหลังจบปริญญาตรีนอกจากทางกฎหมายแล้วหายาก มีอยู่คนเดียว คือ วูดโรว์ วิลสัน เป็นผู้แข่งขันคนเดียวของทั้งสองพรรคที่ได้ปริญญาเอกทางรัฐศาสตร์ ประธานาธิบดีเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ว่าการของรัฐต่าง ๆ และสมาชิกวุฒิสภาแล้ว การศึกษามีได้สูงไปกว่ากันสักเท่าใด

ส่วนมากผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีมักมีประสบการณ์ในการทำงานและราชการมามาก เช่น เคยดำรงตำแหน่งในวุฒิสภา ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานมีค่าต่อการฝึกฝน

ตนเองที่จะนำไปสู่จุดสูงสุดในระบบราชการ ระบบการเมืองของสหรัฐเปิดโอกาสนี้ให้มากกว่าและเป็นระบบที่ดีมีช่วงสำหรับความก้าวหน้าทางการเมือง และไม่ค่อยเข้มงวด โดยมีหนทางมากมายที่จะได้เข้าไปถึงตำแหน่งประธานาธิบดี การเคยได้เป็นสมาชิกวุฒิสภา ผู้ว่าการรัฐถือเป็นโอกาสอันดีของผู้หาเสียงเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เพราะประสบการณ์ดีเช่นนี้นับเป็นคุณสมบัติข้อหนึ่งในสังคมสหรัฐ แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อมเป็นสำคัญด้วยในจำนวนข้าราชการที่มีตำแหน่งสูงทั้งหมด ตำแหน่งวุฒิสมาชิกเริ่มมีความสำคัญมากต่ออาชีพของคนที่มุ่งเล่นการเมืองเพื่อเป็นประธานาธิบดี ส่วนตำแหน่งสำคัญที่สุดได้แก่ผู้ว่าการรัฐซึ่งเป็นที่รู้จักดีที่สุดในสังคมอเมริกันว่า สำคัญมากที่จะสนับสนุนให้ตนเองขึ้นเป็นผู้แข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

ก่อน ค.ศ. 1884 นายพลของกองทัพบกสหรัฐ 5 คน เข้าแข่งขันรับเลือกเป็นผู้แทนของพรรคคือ นายพล Taylor (Zachary Taylor) จบเวสปอยต์-1848) นายพล Winfield Scott (W.-1852), นายพล George McClellan แห่งพรรคเดโมแครท ค.ศ. 1864, นายพล Ulyssis S. Grant แห่งพรรครีพับลิกัน ค.ศ. 1868 นายพล Winfield Scott Hancock (D.-1880) และนายพล Dwight D. Eisenhower (R.-1952) ผู้ที่มีประสบการณ์ในศาลสหรัฐก็อาจได้รับเลือกเป็นผู้แทนพรรค เช่น ก่อน ค.ศ. 1880 มี 4 คนรวมทั้ง William Howard Taft และ Charles Evans Hughes นอกนั้นมีผู้พิพากษาศาลสูงอีก 3 คน

10. การออกเสียงเลือกตั้งของประชาชน

สถิติการออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีของชาวอเมริกันนับว่าน่าสนใจมาก ขอยกตัวอย่างที่นักประวัติศาสตร์ชาวอเมริกันได้ศึกษาไว้มาเสนอ ดังนี้

10.1 จำนวนผู้มาออกเสียง

โดยทั่วไป 30-50% ของผู้สามารถมาออกเสียงไม่มาใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. 1960 การเลือกตั้งแข่งขันระหว่าง จอห์น เอฟ. เคนเนดี กับริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน ประชาชนไม่มาใช้สิทธิกันมากยิ่งกว่าครั้งใดในประวัติศาสตร์ กล่าวคือประชาชน 68.8 ล้านคนมีสิทธิออกเสียง แต่เพียง 64.3% มาใช้สิทธิเลือกตั้ง

10.2 สาเหตุที่ประชาชนขาดการร่วมมือในการเลือกตั้งประธานาธิบดี

10.2.1 ทัศนคติของคนส่วนมากไม่สนใจการเมือง

10.2.2 มักมีธุรกิจด้านอื่นมาก

10.2.3 ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับบ้านเมือง

10.2.4 มักปักใจว่าการออกเสียงหรือไม่ก็ไม่ต่างกัน

และบางพวกเจ็บป่วยหรือไม่อยู่ในสถาบัน ไม่อาจไปเลือกตั้งได้

10.3 ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยของมหาวิทยาลัยมิชิแกนพบว่า กลุ่มคนต่าง ๆ กันเข้าร่วมในการหยั่งเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่ชายออกไปออกเสียงมากกว่าหญิง พวกถือศาสนาอีวไปออกเสียงมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าพวกถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก และพวกถือคาทอลิกไปออกเสียงมากกว่าพวกถือโปรเตสแตนต์ และข้อสำคัญที่พบก็คือ จำนวนคนไปออกเสียงจะเพิ่มขึ้นหากระดับการศึกษาของประชาชนสูงขึ้น สถิติอื่น ๆ เช่น :

10.3.1 คนมีอายุกลางคนไปออกเสียงมากกว่าผู้มีสิทธิใหม่ ๆ หรือคนแก่

10.3.2 ผู้ออกเสียงจะเพิ่มขึ้น เมื่อมีรายได้เพิ่ม

10.3.3 พวกที่มีอาชีพเป็นผู้ชำนาญการ (Professional, White-Collar Workers) และพวกนักธุรกิจจะไปออกเสียงน้อยกว่าพวกกรรมกร

10.3.4 พวกกรรมกรด้วยกันเอง ผู้ที่เข้าสหพันธ์กรรมกรมักไปออกเสียงมากกว่าผู้ไม่เข้า

10.3.5 พวกที่อยู่ในเขตเมืองทางเหนือและรอบเมือง มักร่วมในการเลือกตั้งมากกว่าและบ่อยกว่าพวกอาศัยอยู่นอกเมือง

คำถามท้ายบท

บทที่ 8

1. จงอธิบายถึงคุณสมบัติของประธานาธิบดีสหรัฐฯตามรธน.และที่มีได้บัญญัติไว้ในรธน.มาให้เข้าใจ?
2. จงอธิบายถึงบทบาทของพรรคการเมืองในสหรัฐฯในการกำหนดตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี?
3. คณะผู้เลือกตั้งคือใคร? มีความสำคัญต่อระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯอย่างไร? อธิบาย
4. จงวิจารณ์ระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐฯว่าเหมาะสมกับหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยหรือไม่?
5. ความสำคัญในสถานะทางภูมิศาสตร์ของมลรัฐต่าง ๆ กับการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ มีอยู่หรือไม่ อย่างไร?

บรรณานุกรม

บทที่ 8

1. Nelson W. Polsby, Aaron B. Wildavsky. *Presidential Elections*. New York : Charles Scribner's Sons, 1968.
2. Phillips, Abraham, Ewing, *Essential of National Government*, 2nd, ed.; New York : American Book Co., 1966.
3. Donald B. Johnson, Jack L. Walker, eds., *The Dynamic of The American Presidency*. New York : John Wiley & Sons, 1964.
4. Louis W. Koenig, *The Chief Executive*. New York : Harcourt Bruce and World, 1968.
5. Earl Mazo, *Nixon : A Political Portrait* New York : Popular Library, 1968.
6. John P. Roche, *The Electoral College : A Note and American Political Mythology From Dissent*, Spring 1961.